

Vergaderjaar 1984–1985

18914

Goedkeuring van de op 14 november 1984 te 's-Gravenhage tot stand gekomen Overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk België inzake wederzijdse bijstandsverlening bij het bestrijden van rampen en ongevallen

A

OORSPRONKELIJKE TEKST VAN DE MEMORIE VAN TOELICHTING ZOALS DIE AAN DE RAAD VAN STATE VOORGELEGD EN VOORZOVER NADIEN GEWIJZIGD

1. De toelichting op artikel 3 luidde:

Artikel 3

Dit artikel is te beschouwen als de kern van de Overeenkomst.

Het geeft de procedure aan die moet worden gevolgd voor het verzoeken en verlenen van bijstand. Gekozen is voor een procedure die duidelijk en overzichtelijk is voor de betrokkenen en bovendien aansluit op bestaande en in voorbereiding zijnde wettelijke regelingen in beide landen. De regeling maakt onderscheid tussen die gevallen waarin sprake is van het verlenen van bijstand door en aan elkaar grenzende provincies en die gevallen waarin het bijstandsverzoek zich daartoe niet beperkt. In het eerste geval ligt het voor de hand de commissaris van de Koningin te belasten met het in ontvangst nemen van verzoeken om bijstand, zodat deze vervolgens in overleg kan treden met die bestuursorganen die het beheer hebben over diensten die betrokken zijn c.q. kunnen worden bij de rampenbestrijding. Dit ligt in de rede gelet op de functie die de commissaris van de Koningin thans nog inneemt op grond van artikel 2 van zijn Instructie (Stb. 1966, 25) en die welke hij inneemt op grond van de Rampenwet. In deze wet is onder andere diens centrale rol voor wat betreft het verlenen van bijstand neergelegd. In België neemt de provinciegouverneur een vergelijkbare positie in.

In alle overige gevallen is de minister van Binnenlandse Zaken aangewezen om verzoeken om bijstand te behandelen.

In het tweede lid is vastgelegd dat de bevoegde organen in de zin van deze Overeenkomst – dat zijn de organen die bevoegd zijn tot het indienen van een verzoek – zich, alvorens een dergelijk verzoek te doen, een oordeel moeten vormen of bijstand noodzakelijk is. Hiermede is beoogd aan te geven dat niet te lichtvaardig naar dit middel moet worden gegrepen; de eigen – nationale – bijstandsmogelijkheden moeten uiteraard in de overwegingen worden betrokken.

Het vierde lid van artikel 3 beoogt buiten twijfel te stellen dat er geen gemeenschappelijk uit te oefenen bevoegdheid is, gericht op het dwingend vaststellen van de omvang en de aard van de te verlenen bijstand. Het bevoegde orgaan waaraan bijstand is verzocht, stelt deze zelfstandig vast, uiteraard nadat overeenstemming is bereikt met de beheerders van de betrokken diensten zoals de brandweer.

Het zesde lid ten slotte is vooral opgenomen omdat in beide landen de Ministers van Binnenlandse Zaken verantwoordelijkheid dragen c.q. zullen dragen (vgl. Rampenwet, artikel 14) voor de rampenbestrijding. In geval zich een (dreigende) ramp voordoet waaraan landelijke aspecten

kleven, dient de Minister van Binnenlandse Zaken op de hoogte te zijn van het potentieel, dat zich buitenslands bevindt.

2. De toelichting op artikel 12 luidde:

Artikel 12

Het derde belangrijke onderdeel van de Overeenkomst wordt gevormd door artikel 12. Het maakt mogelijk de in de artikelen 4 tot en met 10 van de Overeenkomst neergelegde faciliteiten van toepassing te doen zijn op de zogeheten burenhulp. Het betreft hier de situatie waarin gemeenten aan elkaar grenzen en uit een oogpunt van doelmatigheid op een vlotte wijze bij ongevallen van elkaars potentieel gebruik moeten kunnen maken. Om die reden is in deze bepaling naast het verlenen van bijstand bij rampen ook de bijstandsverlening bij ongevallen opgenomen. Hieraan worden slechts twee voorwaarden gesteld. Allereerst moet het personeel en materieel betreffen, die de gemeenten ter beschikking staan voor de dagelijkse taakuitvoering. Dit houdt in, dat wanneer een gemeente bijstand vraagt in of buiten de provincie, deze bijstand niet met toepassing van het bepaalde in dit artikel over de grens kan worden gezonden. Daarnaast is voor toepassing van het bepaalde in dit artikel de eis gesteld, dat gemaakte afspraken op dit punt gemeld moeten

worden aan de commissaris van de Koningin onderscheidenlijk de Provinciegouverneur. Voor Nederland hangt zulks samen met de positie die de commissaris van de Koningin als hiervoor omschreven inneemt. Voor België wijzen wij er op dat naar Belgisch recht de gemeenten ook in de gevallen als in artikel 12 bedoeld toestemming nodig hebben van de gouverneur. De toevoeging van de onverminderd-clausule in het tweede lid is met het oog daarop opgenomen.